

Sygn. akt II KK 340/22

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **B. C.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 7 września 2022 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie
z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt IX Ka 837/21,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim
z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt II K 295/19,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. T. K. – Kancelaria adwokatów i radców prawnych w W. – kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na korzyść skazanego jako jego obrońca ustanowiony z urzędu.**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt II K 295/19, B. C. został uznany za winnego tego, że w okresie od

dnia 7 lutego 2017 r. do 12 lutego 2017 r., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc wcześniej skazanym w sprawie Sądu Okręgowego w Łodzi w sprawie XVIII K 121/10, za umyślne przestępstwo przeciwko mieniu i po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności, popełnił w ciągu pięciu lat umyślne przestępstwo podobne do tego, za które był skazany, w ten sposób, że wprowadził w błąd A. sp. z o.o. z siedzibą w G. co do zamiaru wywiązania się z umowy kupna sprzedaży nawozów sztucznych i doprowadził ww. spółkę do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 85 536 złotych w ten sposób, że za dostarczony przez pokrzywdzoną towar nie przekazywał wpłaconych mu od kupujących pieniędzy na rachunek bankowy A. sp. z o.o. z siedzibą w G., tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., za które wymierzono mu karę roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k., zobowiązano oskarżonego do naprawienia szkody na rzecz A. sp. z o.o. z siedzibą w G. w wysokości 5 553,60 złotych, stanowiącej pozostałą część nienaprawioną przez ubezpieczyciela na rzecz pokrzywdzonej spółki.

Od tego wyroku apelację wnieśli: oskarżony i pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego.

B. C. – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 170 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k.) oraz błędów w ustaleniach faktycznych – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie go od przypisanego mu występk.

Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – podnosząc zarzut błędu w ustaleniach faktycznych i mającej być jego następstwem obrazy prawa materialnego (art. 46 § 1 k.k.) oraz zarzut naruszenia przepisów postępowania (art. 415 § 2 k.p.k. w zw. z art. 72 § 1 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k.; art. 628 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 640 § 1 k.p.k.) – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia o środku kompensacyjnym przez podwyższenie kwoty orzeczonej na rzecz pokrzywdzonej spółki A. Sp. z o.o. tytułem obowiązku naprawienia szkody do wysokości 8553,60 zł.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 2 grudnia 2021 r., sygn. akt IX Ka 837/21, zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że kwotę orzeczoną tytułem obowiązku naprawienia szkody podwyższył do 8553,60 zł. W pozostałym zakresie wyrok Sądu pierwszej instancji utrzymał w mocy.

Od wyroku Sądu odwoławczego kasację wniósł obrońca skazanego, który podniósł zarzut rażącego naruszenia prawa procesowego, mającego istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku – art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1a k.p.k. poprzez nieuwzględnienie wniosku o przesłuchanie M. P., w sytuacji, gdy z zeznań A. K. wynika, że M. P. był obecny podczas przekazywania pieniędzy oskarżonemu przez A. K., czemu zaprzecza oskarżony, a niedopuszczalne jest antycypowanie znaczenia zeznań świadka przed przeprowadzeniem dowodu, w sytuacji, gdy dowód w niniejszej sprawie został zawnioskowany na okoliczności istotne dla jej rozstrzygnięcia.

Na podstawie tak sformułowanego zarzutu autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie w całości oraz wyroku Sądu Rejonowego w Grodzisku Mazowieckim z dnia 23 marca 2021 r., sygn. akt: II K 295/19, w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Przede wszystkim należy zaznaczyć, że kwestia przesłuchania świadka M. P. była przedmiotem zarzutu podniesionego w apelacji oskarżonego i Sąd odwoławczy – oprócz wydania na rozprawie w dniu 2 grudnia 2021 r. postanowienia o oddaleniu wniosku dowodowego (k. 1488, t. VIII) – wnikliwie przeanalizował to zagadnienie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Tym samym zarzut kasacyjny jawi się jako próba zdublowania kontroli instancyjnej, co z oczywistych względów nie jest dopuszczalne w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd drugiej instancji trafnie zauważył, że pismo przesłane do Sądu przez M. P. (k. 1034, t. VI) pochodzi od innej osoby mającej takie samo imię i nazwisko, niż ta wskazywana przez B. C., o czym świadczy porównanie numerów PESEL tych osób. Sąd *ad quem* miał również podstawy, by uznać, że M. P., którego wskazuje B. C. nie mógł posiadać wiedzy istotnej dla sprawy. Wbrew temu, na co wskazuje się w kasacji, nie chodzi tutaj o antycypowanie zeznań tego świadka, lecz o ustalenie, że w ogóle nie miał i nie mógł on mieć informacji o czynie zarzucanym oskarżonemu, co zresztą przyznał sam B. C. na rozprawie przed Sądem *a quo* w dniu 2 października 2020 r., który wówczas cofnął wniosek o przesłuchanie tego świadka (k. 928v, t. V). Sąd odwoławczy miał na uwadze powyższe realia procesowe, a także zeznania A. K. złożone na rozprawie w dniu 1 grudnia 2020 r., w których wspomniał on o M. P. (k. 1002, t. V) w kontekście, który pozwalał na uznanie, że przesłuchanie tej osoby nie wniesie nic nowego do sprawy. Autor kasacji nie wykazał wadliwości stanowiska Sądu *ad quem*, co skutkowało musiło oddaleniem kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwalniając B. C. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążając Skarb Państwa. O kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 1-3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U.2019.18 ze zm.).

[as]